

LETNIK XXIX, SEPTEMBER-OKTOBER 2021

Mir
9-10

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: NA POTI K RAZKRITJU SKRIVNOSTI (2.)

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. avgusta 2021

»Dragi otroci!

Z radostjo vas vse kličem, otročiči, ki ste se odzvali mojemu klicu,
bodite radost in mir.

Pričujte s svojim življenjem za nebesa, ki vam jih prinašam.
Čas je, otročiči, da bi bili odsev moje ljubezni za vse tiste, ki ne ljubijo
in katerih srca je osvojilo sovraštvo.

Ne pozabite: Jaz sem z vami in posredujem za vse vas pri svojem sinu Jezusu,
da vam da svoj mir.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. septembra 2021

»Dragi otroci!

Molite, pričujte in se radujte z menoj, kajti Najvišji me še naprej pošilja,
da vas vodim po poti svetosti.

Zavedajte se, otročiči, da je življenje kratko in da vas čaka večnost,
da z vsemi svetniki slavite Boga s svojim bitjem.

Ne skrbite, otročiči, za zemeljske stvari, ampak hrepenite po nebesih. Nebesa
bodo vaš cilj in radost bo zavladata v vašem srcu.

Z vami sem in vas vse blagoslovim s svojim materinskim blagoslovom.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

**OSREDNJA TEMA: NA POTI K
RAZKRITJU SKRIVNOSTI (2.)
... 6**

INTERVJU, Sabina Kern ... 11

SVETNIK 20. STOLETJA

Bl. Tshimangadzo Samuel Benedict
Daswa ... 17

RAZMIŠLJANJE

»Nadomestno« romanje ... 22

MOLITEV

Besede ljubezni ... 24

**ROMANJE ZA SVETOST MOŽ
IN OČETOV ... 26**

32. MLADIFEST

»Kaj naj dobrega storim?« ... 28

IN MEMORIAM

Henryk Hoser ... 33

SPODBUDE s. Emmanuel

Bodite darežljivi in ljubezen moje
ljubezni ... 40

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

KOLOFON ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Mesec oktober je mesec najmočnejšega orožja! Takega, s katerim lahko premagamo nasprotnike, tudi tiste skrite, s katerim utrjujemo okope, ki čuvajo vse, kar je vrednega in dragocenega, s katerim se strah sesuva v prah!

Seveda, govorim o rožnem vencu, tej tako preprosti, pa tako učinkoviti molitvi. Ko bi jo le poznalo in prakticiralo tudi čim več državnih voditeljev, gospodarstvenikov, umetnikov ..., pa tudi čisto običajnih ljudi!!

V tokratni številki smo se z obsežnim prispevkom poklonili spominu nadškofa Hoserja, ki sicer neposredno za Slovence ni naredil kaj določenega, je pa ogromno naredil za vsakega medžugorskega romarja, torej tudi za nas. Zabeležili smo prvi del povzetkov z Mladifesta. Bilo bi škoda, da bi tolikšno bogastvo šlo v pozabo po najhitrejši poti. Zbranih je tudi nekaj vtisov z romanj, ki se ponovno oživljajo (čeprav v nekoliko okrnjeni meri). Slovenska misijonarka in svetnik pa nas s svojim zgledom pozdravljata iz Afrike.

Dragi vsi! Želimo si, da bi se v teh čudnih časih v naših rokah čim večkrat znašlo tisto »najmočnejše orožje«. Z njim bomo lažje sledili Materi, ki nas z nedojemljivo ljubeznijo kliče k svojemu Sinu!

September-oktober 2021

3

***Izredno sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
6. avgusta 2021***

"Brez Boga nimate niti prihodnosti niti večnega življenja,
zato se spreobrnite in vrnite k Bogu."
(Vidkinja Marija je k temu dodala,
naj molimo, da bomo močni v veri.)

***Izredno sporočilo Kraljice miru po vidcu Ivanu
14. avgusta 2021***

"Dragi otroci,
tudi danes vas želim povabiti,
da bi bili odsev moje navzočnosti.
Nosite moja sporočila, širite moja sporočila.
Še posebej molite za vse tiste moje otroke,
ki so se oddaljili od mojega sina Jezusa.
Še posebej molite za vse tiste, ki so v strahu in negotovosti.
Odločite se za Jezusa, kajti v Jezusu je mir in gotovost.
Hvala, ker ste se tudi danes odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidcu Ivanu
4. septembra 2021

"Dragi otroci,
na poseben način vas vse kličem,
da bi molili za moje namene,
ker morem jaz, preko vaših molitev in preko vas,
ustaviti satanove načrte, ki vas vsak dan bolj oddaljujejo od Boga,
postavljajo sebe pred Boga in uničujejo vse, kar je lepega na svetu.
Molite, dragi otroci! Mati moli z vsemi vami.
Hvala, dragi otroci, ker ste se tudi danes odzvali mojemu klicu."

Sporočilo Kraljice miru po vidcu Ivanu
11. septembra 2021

"Dragi otroci,
tudi danes vas kličem,
da resno sprejmete sporočila, ki vam jih dajem.
Jaz sem vam blizu in želim, dragi otroci,
da bi vsak bil čim bližje mojemu srcu.
Zato, otročki, molite in v svojem življenju iščite Božjo voljo.
Želim, da vsak od vas odkrije pot svetosti in da raste na tej poti.
Hvala vam, dragi otroci, da ste se tudi danes odzvali mojemu
klicu."

September-oktober 2021

5

TEMA MESECA

NA POTI K RAZKRITJU SKRIVNOSTI (2.)

V letu, ko je katoliški svet obhajal stoletnico Marijinih prikazovanj trem pastirčkom v Fatimi, sta se je vedno bolj kazala apokaliptični boj s silami zla in preganjanje, na eni strani od muslimanskega in budističnega fundamentalizma, na drugi strani pa od liberalne družbe, ki se je postavila proti krščanskim vrednotam in življenju. Po drugi strani je to vedno bolj jasno razodetje zmage Marijinega srca, ki ga je napovedala že v Fatimi in kasneje v Medžugorju. Marija je 18. marca 2017 vidkinji Mirjani na njenem letnem videnju rekla: *»Dragi otroci! Moja materinska želja je, da bi bila vaša srca napolnjena z mirom, duše pa da bi bile čiste, da bi v navzočnosti mojega Sina mogli videti Njegov obraz.«* Marijina prva želja je, da bi

vedno živeli v navzočnosti njenega Sina, da bi ga videli, čutili. Pomembno je gledati in premišljevati ta obraz, tako kot so ga veliki mistiki in preprosti verniki ter še zlasti slikarji in pisci ikon. Jezusov obraz je vedno živ in navdihujoč, iz njega prihajata hkrati milina in resnost, kar vidimo na ikonah. Te podobe so sad molitve in imajo namen, da bi pred njimi molili. Na različne načine se moramo truditi, da bi živeli v Jezusovi prisotnosti v vsem svojem času, ne samo takrat, ko nam ugaja ali ko nam je težko. Jezusova prisotnost ima pomen tudi za pogled v prihodnost in za očiščenje preteklosti.

Marija kot Mati ve, da imajo vidci in verniki potrebo po miru, tolažbi, upanju in varstvu. Vse to prihaja iz

Jezusove bližine in njegove milosti. Zato je prav, da ga iščejo in se mu zaupajo tako, kot znajo, na vse načine. Marija potem pokaže na svojo izkušnjo, kako je v zemeljskem življenju hodila z Jezusom in bila dejansko njegova prva vernica. Doživela je veliko srečnih in veselih trenutkov, pa tudi bolečine in trpljenje. Pot njegovega razodevanja se je začela v Kani, kjer je Marija izprosila prvi čudež. Marija tudi v Medžugorju pove, da pravi svojemu Sinu: »Vedno jim pomagaj!« Jezus vedno pomaga in rešuje ljudi iz težav in grehov. Marsikdaj pomaga tako, kakor si želimo ljudje, drugič po drugačni poti, vendar njegova milost nikoli ne izostane. K temu ga spodbuja tudi njegova Mati Marija. Poudarili smo že, da se je svet v tem času zavil v razne sebične pobude in prakse, posamezne in skupne. Priča smo individualizmu in samozadostnosti, ki ji ni para. Ljudje se zapirajo v svojo nemoč in brezizhodnost, so črnogledi in ravnodušni. Zato so tudi polni strahu in brez upanja. Marija pa vabi, naj bodo velikodušni in naj bodo njihove roke ter srce vedno odprti. Brez odprtosti ni življenja, ker je odprtost pogoj za ljubezen. Samo svoboden dar more najgloblje povezati ljudi med seboj in z Bogom. Vedno znova si je treba prizadevati za to odprtost in biti budni. Velikonočni kristjani ne smemo pristati na strah, ki je močno

razširjen v razkristjanjenemu svetu in uklepa ljudi, da ne ljubijo, da vegetirajo in da ne verujejo s polnim srcem.

Zato je toliko bolj razveseljivo Marijino povabilo, da bi se z zaupanjem in upanjem prepustili njenemu Sinu. Ob Jezusu se učimo življenja iz ljubezni in z ljubeznijo. Ljubezni se je treba je prepustiti, se odpreti v darovanje in sprejemanje. Pri tem je pomembno zaupanje! »V ljubezni ni strahu, temveč popolna ljubezen prežene strah,« pravi sveti Janez (1 Jn 4,18). Marija je prava voditeljica v duhovnosti. Tako lepo pravi: *»Ljubiti pomeni dajati se, potrpeti, nikoli pa soditi. Ljubiti pomeni živeti besede mojega Sina.«* Ljubezen zahteva vse, kjer ni te pripravljenosti, ni prave ljubezni. Ni

mogoče ljubiti samo malo ali samo za določen čas. Ljudje, ki so si tako predstavljali ljubezen, so se razočarano ločili in se oddaljili. Brezpogojnost je odprtost, ki daje ljubezni lepoto in svobodo. Poleg tega je v odnosih treba tudi veliko potrpeti. Drugi ima vedno prav, prilagoditi se je treba njegovemu času in pripravljenosti, da se odpre in naredi korak v darovanjski drži. Kdor ljubi, zna potrpeti. Kjer je samo človeška ljubezen, tam je včasih zelo težko potrpeti. V povezanosti z Božjo ljubeznijo in usmiljenjem pa vedno znova stopamo v odnose in popravljamo porušene poti. Pri tem nam je najlepši zgled nebeški Oče, ki čaka zadnjega izgubljenega sina in hčerko, da se vrne domov. Marija še enkrat opozori, da samo resnična ljubezen, ki je tiha želja vsakega človeka, vodi k popolni sreči. Naslednje leto, 18. marca 2018, je

Marija Mirjani zopet spregovorila o ljubezni in k temu dodala pomen vere. Videnje se je kot običajno dogajalo pri Modrem križu, kjer je veliko ljudi spremljalo Mirjano z molitvijo rožnega venca. Marija je tudi tokrat spregovorila o sebi in svojem zemeljskem življenju: *»Dragi otroci, moje zemeljsko življenje je bilo preprosto. Ljubila in veselila sem se malih stvari, ljubila sem življenje, Božji dar, čeprav so bolečine in trpljenje prebadali moje srce.«* Marijino življenje nam je vsaj v nekaterih delih in dogodkih poznano iz evangelijev in izročila. Tu je zajeto predvsem tisto, kar je bistveno za Jezusa in njegovo odrešensko delo. Marija je živela podobno, kot so živeli preprosti ljudje tistega časa v krajih med Galilejo in Judejo v Palestini. V tem sporočilu je izpostavila svojo preprostost. Preprostost je veličina velikih ljudi,

ki se ne stavijo v oblake, ampak se sprejemajo v vsem, kar so, s svojim poslanstvom in s tem, kako teče njihovo vsakdanje življenje, s krhkostjo, težavami, z bolečinami in tudi z veseljem. Preprostost si ne ustvarja umetnih podob o sebi, zato more preprost človek videti mnoge male stvari v njihovi govorici, lepoti in pomenu. V taki odprtosti je Marija ljubila življenje, rada je živela in tudi drugim želela, da bi živeli polno on po Božji volji. Najdragocenejše življenje je sprejela pod svoje srce pri oznanjenju. Postala je Mati Začetnika življenja, skrbela je zanj, ga hranila, poslušala, a ga v svoji preprosti jasnosti in odgovornosti ni imela za svojo izključno lastnino. Dopustila je, da je bil tudi za druge.

V sporočilu je Marija povedala, da ima vera izredno moč v ljudeh in njihovem življenju. Ona je bila zvesta in je zaupala v Božji načrt ter njegove zahteve. Angela je vprašala, kako se bo zgodila nosečnost brez

sodelovanja moža, toda ohranila je spoštovanje do Božje pobude in niti najmanj dvomila, da bi to ne bilo mogoče. Marija je Mati vere. O veri je povedala: »*Vsi, ki imajo moč vere, so močnejši. Vera stori, da živiš za dobro, in takrat pride luč Božje ljubezni vedno v zelenemu trenutku. To je moč, ki podpira v bolečini in trpljenju. Otroci moji, molite za moč vere in zaupajte v nebeškega Očeta in ne bojte se.*«

Vera prinaša resnično moč, da moremo zdržati v preizkušnji in iti naprej. Kdor veruje, hodi v luči Božje ljubezni in se more odločati v vseh okoliščinah. Moč vere zdrži tudi, ko je najtežje, zato so verniki tako močni ter ostanejo zvesti v velikih težavah in krizah. Zaupanje v nebeškega Očeta pozdravi rane in prinese upanje. Bog s tem rešuje vse, kar je ustvaril in kar nosi pečat njegove ljubezni. To je kot bazen milosti in izvir novega življenja, da se je mogoče obnavljati, si odpuščati, se

zopet podati v boj in ustvarjati odnose. »*Vedite, da nobena Božja stvaritev ne bo izgubljena, ampak bo večno živela. Vsaka bolečina ima svoj konec in takrat se prične življenje v svobodi tam, kamor pridejo vsi moji otroci in kamor se vse vrača. Otroci moji, vaš boj je težek, še težji bo, a vi sledite mojemu zgledu!*«

Kar je spremenjeno v ljubezen, bo ostalo. Tudi bolečine, ki so povezane z darom in ljubeznijo, postanejo rodovitne. Sem lahko vključimo neprespane noči, bolezenske težave, nerazumevanje, krize, strahove. Prežarjena bolečina more osvobajati, ko je prežeta z ljubeznijo in nas usmerja tja, kjer bodo obrisane vse solze in pomirjena vsa trpljenja. Z Jezusovo žrtvijo, ki je šla do konca, moremo premagati temine in ovire ter se spustiti v nova darovanja ljubezni. Življenje se obnavlja in prečiščuje v izviru. Zato se moramo vračati tja, kjer smo bili rojeni, in ohranjati pobudo Božje milosti, da omogočimo delovanje Svetega Duha v nas in vztrajamo v veseli zvestobi. Jezus nam daje zgled, da je mogoče povezati Božjo in človeško ljubezen ter se boriti sredi sveta, ki hoče razbiti to povezavo in prikleniti ljudi zgolj na zemljo.

Marija zagotavlja, da bo spremljala svoje učence in jih usmerila h Kristusu. Vabi jih, in s tem seveda tudi nas, da bi okrepili svojo vero in jo postavili kot veliki steber ter

svetilnik v času mraza in teme: »*Molite za moč vere, zaupajte v ljubezen nebeškega Očeta. Jaz sem z vami, razodevam se vam, opogumljam vas. Z neizmerno materinsko ljubeznijo ljubkujem vaše duše!*« Kako lepa spodbuda, da bi se resnično posvetili svoji veri in jo okrepili, da bi v pokorščini duše vse, kar smo, naslonili na Gospoda. Zato moramo zaupati v Božje vodenje zgodovine in tudi današnjega časa. Marija se razodeva in opogumlja ljudi današnjega časa, da bi se vrnil k veri in sledili Jezusu. Ob zaključku pravi Marija, da z neizmerno materinsko ljubeznijo greje in krepi duše učencev in vseh, ki se spreobračajo in odpravljajo na pot k Očetu.

Primož Krečič

Foto: arhiv revije in Radiopostaja MIR

INTERVJU

S SKUPNOSTJO CENACOLO BI ŠLA KAMORKOLI

V tokratni številki vam predstavljamo laiško misijonarko Sabino Kern, ki je prav v Medžugorju jasno prepoznala svoje življenjsko poslanstvo.

Sabina, kako bi se predstavila našim bralcem?

Sem laiška misijonarka v Skupnosti Cenacolo v Liberiji (zahodna Afrika). Doma sem iz okolice Kranja, pred vstopom v Cenacolo sem učila kemijo in biologijo ter bila zelo aktivna pri katoliških skavtih in v Skupnosti krščanskega življenja. Ob vseh aktivnostih so bile moja glavna duhovna hrana vsakoletne duhovne vaje v tišini pri jezuitih. Tudi sedaj se jih z veliko žejo udeležim ob vsaki vrnitvi domov.

Sicer sem pa ob polnem, aktivnem življenju vendarle čutila, da to ni vse,

da ni dovolj. Da je drugje na svetu tisti pravi prostor zame. Nisem ga iskala, sem pa molila in upala, da ga bom z Božjo pomočjo prepoznala.

Kdaj si prvič obiskala Medžugorje in kako te je nagovorilo?

Za Medžugorje sem slišala že veliko prej, preden sem se tja odpravila ... Marije nisem čutila tako blizu, rožni venec sem molila izjemno redko, vse okoli Medžugorja se mi je zdelo pretirano ...

Potem pa sem si vstop v novo leto 2000 želela preživeti na kakem kraju molitve, miru, samote (kjer ne bi nikogar poznala). Na misel mi je prišlo Medžugorje in tako sem prvič romala tja z gospo Majo. Tam se me je močno dotaknil mir, ki sem ga začutila, mir, ki ga tam najde toliko

ljudi. Zavedla sem se, kako je mir pomemben, da nekaj deluje: družina, skupnost, država, kakršenkoli razvoj. Za vsak odnos je potreben mir: za odnos med ljudmi, najbolj pa za odnos z Bogom, ker sicer ne moreš slišati Njegovega glasu in ne odgovoriti na Njegove klice. Govorim o notranjem miru, tistem tihem žuborenju, pihljanju vetrca v srcu, pa tudi o zunanjem, vse do odsotnosti vojne, kar je najbolj "groba" definicija miru. Saj Marija prosi za molitev za tak mir, na vseh področjih.

Prvo romanje v Medžugorje pa je bilo zame tudi prvo srečanje s Skupnostjo Cenacolo. To je bila »ljubezen na prvi pogled«, a še pomislila nisem, da bo nekoč to tisti »moj prostor na svetu«. Začela sem vsak dan moliti rožni venec, močno sem čutila, da so v Cenacolu moje sestre in bratje.

Naslednje leto sem šla spet v Medžugorje, srečali smo se tudi s sestro Elviro in na poti domov sem jasno slišala klic: »Pridi in poglej!« Takrat sem mislila, da bo to le krajša izkušnja, a po mesecu dni sem se vrnila domov, pustila službo in – še vedno sem v Skupnosti Cenacolo, skoraj 20 let.

Ali si tudi svoj klic v misijone prepoznala v Medžugorju?

Pravzaprav to še ni bil klic v misijone, v Medžugorju sem prepoznala klic v Skupnost Cenacolo, nedvomno je bila zadaj Marijina roka. V misijon, kjer skrbimo za otroke, me je pot peljala malo kasneje. Skupnost Cenacolo ima namreč poleg hiš za odvisnike oz. mlade, ki imajo razne težave, tudi nekaj hiš za otroke: zapuščene, sirote, bolne ... v Braziliji, Mehiki, Peruju in Liberiji. Nekateri člani, ki so »vstali«

Foto: <http://skupnostcenacolo.si/>

v novo življenje, se po nekaj letih hoje v Skupnosti lahko odločijo za tak način služenja. Za večino je to zadnji del poti pred odhodom v svet, nekateri pa ostanejo dalj časa.

V katerih državah pa si že delovala?

V Skupnost Cenacolo sem vstopila v Italiji, potem sem bila nekaj mesecev v Lurdu, nato sem odšla v misijone z otroki.

Prva leta sem delovala v Peruju, v geografsko raznoliki državi, polni velikih nasprotij in z bogato zgodovino.

Bila sem v skupini, s katero smo odprli nov misijon. Neverjetna pustolovščina! Najprej sem bila bolj v hribih, s fanti s ceste. Mislila sem, da bom ostala tam za zmeraj. Ampak Božja pota niso naša pota ... Nekaj let sem potem živela v hiši z dojenčki, ki gredo potem večinoma v posvojitev. Mnogi od njih nikoli ne izvejo imena matere, nekatere so našli na cesti, drugi so ostali zapuščeni v porodnišnici.

Zadnjih devet let delujem v Liberiji, kjer je naša edina hiša v Afriki. Liberija je ena najrevnejših držav na svetu. Zdravstvo je revno, večini nedostopno, šolstvo sto let v zaostanku. Šola ni obvezna – privošči si jo, kdor zmore. Znanje učiteljev je zelo skromno, razredi so večinoma prenatrpani. V mnogih šolah s prehrano pomaga organizacija Mary's Meals (Marijini obroki), ki izhaja iz

Medžugorja. Obrok hrane, ki ga otroci dobijo v šoli, je za starše spodbuda, da otroke sploh pošljejo tja.

Zato da bi vsaj našim otrokom dali malo boljšo osnovo v branju in pisanju ter da bi poskrbeli za tiste s posebnimi potrebami (v Liberiji ni šol s prilagojenim programom), smo z mlajšimi začeli šolanje doma. Od takrat tudi mi enkrat mesečno dobivamo riž in fižol od Marijinih obrokov.

Kako poteka tvoj delovni dan?

Naš delovni dan vodita molitev in delo. Odrasli začnemo dan v kapeli s hvalnicami ob 5.15. V vsaki skupini otrok (v misijonu so tri hiše) eden ostane z njimi za prebujanje in tuširanje, sledi zajtrk, nato se vsi zberemo v kapeli k molitvi rožnega venca. Potem starejše otroke odpeljemo v šolo, mlajši in tisti s posebnimi potrebami pa gredo v šolo v misijonu. Kosilo je z otroki, ki so doma, ker ostale pripeljemo domov okrog treh. Otroci operejo svoje uniforme, pojedjo malico, naredijo domače naloge, potem pa je že čas za tuširanje (ja, vroče je, zato je nujno umivanje vsaj dvakrat dnevno, hvala Bogu je vode dovolj :)), zgodnjo večerjo, rožni venec (včasih v kapeli, včasih zunaj ali v sobah ...), še kakšno urico za priprave na šolo ali za igro. Okrog 20.30 so otroci v postelji, odrasli pa opravimo še kakšne svoje obveznosti.

Sama dopoldan poučujem skupino otrok v domači šoli, popoldan pa pomagam otrokom pri nalogah, pripravljam pouk, čistim šolo, delam v pisarni, vozim otroke v šolo in domov, včasih grem po opravkih v mesto, torej je moj dan mešanica službe in družine. Moj dan štejem za zelo uspešen, kadar uspem opraviti uro osebne molitve pred Najsvetejšim in oprati svoje obleke (vsak pere sam, se pa kar nabere, ker se moraš vsak dan vsaj enkrat ves preobleči :)).

V vseh šolah v Liberiji se dan začne z dvigom zastave in molitvijo. Z molitvijo se začne dan tudi v bolnišnicah. Ljudje so verni. So različnih ver, toda o obstoju Boga ne dvomijo. Njihova vera sicer ni najbolj povezana z moralnimi vrednotami, je bolj vera v Boga, ki poskrbi. Večina ljudi mora preživeti iz dneva v dan in zares se bolj zavedajo Božje

previdnosti.

Otrokom v misijonu si mama in učiteljica. Kaj pa duhovna oskrba teh otrok, ali lahko seješ tudi semena vere?

Naši otroci prihajajo iz težkih in zelo revnih razmer. Nekateri so s posebnimi potrebami, okolje nudi malo priložnosti zanje. Pri vsej skrbi zanje je največ, kar jim lahko damo, zaupanje v Božjo ljubezen in previdnost. Z lastnim zgledom, z molitvijo zanje, s skupno molitvijo in katehezo, s pripravo na zakramente sejemo semena vere, z zaupanjem, da lahko obrodijo sadove, ki jih mi morda ne bomo videli. Sv. Pavel pravi, »da ni nič tisti, ki sadi, in nič tisti, ki zaliva, ampak tisti, ki daje rast, Bog« (1 Kor 3,7).

Kako je biti misijonarka že več kot 16 let?

Zelo hitro je minilo! Imam veliko več

otrok, kot bi jih fizično lahko rodila! Otroci, ki jih sprejmemo v naših misijonskih hišah, živijo z nami, smo njihova druga družina. To pomeni, da poskrbimo za hrano, šolo, zdravstvene potrebe, vzgojo, higieno ..., večkrat tudi za njihove družinske člane, če imamo stike z njimi. Torej sem mama (kličejo me teta ali sestra), kot večina mam sem po potrebi čistilka, negovalka ..., v zadnjih letih pa večinoma učiteljica. In seveda molilka: prva naloga misijonarja je moliti za ljudi, h katerim prihaja, za brate in sestre, s katerimi živi in dela, ter za vse druge potrebe.

Zelo se zavedam realnosti sveta in tega, da se večina ljudi na svetu bori za preživetje in še zdaleč nimajo enakih možnosti kot Slovenci in ves zahodni svet. Po drugi strani pa se me dotakne velikodušnost mnogih, ki imajo več materialnih dobrin in jih delijo z revnejšimi. Razlike seveda

bijejo v oči, ampak naše delo ni namenjeno reševanju sveta ali problemov revščine. Naše delo je majhna kapljica v morju, lahko pa je naše življenje lučka upanja. In morje ljubezni za otroke, ki jih sprejmemo.

Zame biti misijonarka pomeni dobro uporabljati največji dar, ki nam je dan od Boga: življenje, čas. Da dam na razpolago ves svoj čas, vse svoje darove, ustvarjalnost. Da se trudim delati majhne stvari z veliko ljubeznijo. In da spoznavam, da samo skupaj lahko kaj naredimo, ker je vsak posameznik preveč omejen.

Veliko bogastvo je v sodelovanju, nas je od deset do petnajst odraslih iz različnih držav, različnih starosti, da ne govorim o preteklosti vsakega ... A z molitvijo, trudom za mir in prijateljstvo, s potrpežljivostjo (najprej sami s sabo :)), smo lahko priče, da Bog je, da ljubi, da poskrbi ... in da je vredno izgubljati življenje

September-oktober 2021

15

na tak način. Ja, še vedno sem zaljubljena v Skupnost Cenacolo in mislim, da je z vsem uboštvo še vedno najlepši kraj na svetu. Sama ne bi šla nikoli živet izven Slovenije, s Skupnostjo pa kamorkoli, je res Božje delo in sem hvaležna za ta klic.

Kako gledaš na Marijo kot duhovna mama vsem tem otrokom?

Marija je zame zgled Božje hčere, prijateljica, svetovalka. Žena, ki kaže na Jezusa: »Njega poslušajte!« Pokličem jo, preden se česa lotim, prosim jo za otroke. Večkrat se mi je zgodilo, da sem morala ponoči bedeti ob bolnem otroku, ker se je kar naprej prebujal. Kadar je postalo pretežko, sem rekla: »Marija, ti si njegova mama, ti poskrbi zanj, jaz ne zmorem več!« Večinoma je otrok potem mirno zaspal. Zapuščeni otroci večkrat želijo, da bi jih mama obiskala ali da bi oni šli k njej, a ne vemo, kje mama je. Takrat seveda še posebej govorimo otroku o ljubezni njegove nebeške Mamice.

Kaj te v življenju najbolj opogumlja in kaj je najbolj boleče?

Najbolj me opogumlja to, da živim v isti hiši z Jezusom, privilegij je, da grem lahko vsak dan v kapelo pred Najsvetejše. Brez tega bi vsemu delu manjkalo smisel. Dragoceni so: širina, ki mi jo da življenje z različnimi ljudmi, ohranjanje notranje "elastičnosti", možnost uporabe vseh darov, dobro izkoriščanje časa

življenja. Mir ob zavedanju, da sem odgovorila na Božji klic in da On ve in poskrbi. Poskrbi pa zelo velikodušno v vsakem oziru.

Boli pa me, ker od blizu vidim velike razlike in trpljenje ljudi in sem ob tem nemočna ... Pa tudi to, da sem daleč od domačih, ko me potrebujejo. Z eno izbiro se pač vedno odpoveš drugim možnostim ...

Še posebna misel za naše bralce?

Dve misli: Verujem v Boga Očeta, ki ljubi, poskrbi, odpira vrata in želi mojo srečo!

Kakršenkoli dar imaš – dobil si ga tudi za druge, le dati ga moraš na razpolago!

Sabina, najlepša hvala za tvoj čas in za tvoje dragoceno življenjsko pričevanje!

Intervju pripravila Petra Černivec

SVETNIK 20. STOLETJA

BL. TSHIMANGADZO SAMUEL BENEDICT DASWA
(16. 6. 1946–2. 2. 1990)

prvi blaženi v Južnoafriški republiki, družinski oče, katehet in mučenec

*»Če pšenično zrno ne pade v zemljo
in ne umre, ostane sámo; če pa umre,
obrodi obilo sadu« (Jn 12,24).*

Ob začetku novega veroučnega leta vam želimo približati življenje kateheta iz Južne Afrike. Pred šestimi leti ga je papežev predstavnik, kardinal Angelo Amato, v Afriki razglasil za blaženega. Neverjetno je gledati posnetke njegove razglasitve za blaženega. V Limpopu se je zbrala ogromna množica ljudi. Zanimanje za blaženega našega časa pa narašča celo med nekatoličani, ki se vse boj zatekajo k njegovi priprošnji.

Kdo je pravzaprav bil in kako je star le 44 let izgubil življenje ter postal zavetnik učiteljev, očetov, katehetov, preganjanih kristjanov in priprošnjik proti okultizmu?

Vrnimo se najprej v leto 1946, ko ga je Bog 16. junija poslal na svet v majhno vasico Mbahe, v provinci Limpopo. Rodil se je v deželi, ki jo pogosto imenujejo »dežela stotih potokov« zaradi rodovitne zemlje in pogostih padavin. To je slikovito lep del države z griči in globokimi

dolinami ter bujno vegetacijo.

Njegovi starši iz ljudstva Lemba niso bili kristjani, ampak pripadniki tradicionalnega afriškega verstva. Nadeli so mu ime Tshimangadzo, kar pomeni čudež, in angleško ime Samuel. Bil je prvorojenec, imel pa je še tri mlajše brate in eno sestro. Takrat je bila uprava Južnoafriške republike pod apartheidom, svoboda gibanja je bila omejena. Belci, manj

kot petina prebivalstva, so vodili državo, Afričani pa so živeli v rezervatih, ki so jim bili dodeljeni in so obsegali manj kot 13 % državnega ozemlja. Za milijone ljudi, ki niso bili bele rase, so bila poniževanja in krivice ter rasna diskriminacija del vsakdana. Eden od afriških katoliških škofov iz te države je rekel: »*Nikoli se ne počutim kot svobodna oseba, dokler ne stopim izven Južnoafriške republike.*« Takšna je bila država, v kateri se je rodil in umrl Tshimangadzo Daswa. Družina Dashwa je živela na enem od desetih območij, kjer so imeli Afričani omejeno samoupravo na nekaj področjih: pri izobraževanju, zdravstvu, sodstvu, policiji, zaporih in socialnih službah.

Kako pa je mladi Tshimangadzo slišal za katoliško Cerkev, ki je v njegovem kraju praktično ni bilo? Njegov prvi stik s Cerkvijo je bil prek

mladega belca, ki ga je spoznal v Johannesburgu, ko je tam preživel šolske počitnice s svojim stricem Frankom Gundulo. Temu srečanju pa je kmalu sledilo precej pomembnejše, namreč srečanje s pobožnim katoliškim laikom Benediktom Risimatijem. Ta človek je bil učitelj in katehet. Sam se je spreobrnil v katoliško vero med študijem v Pietermaritzburgu. Poročil se je, imel tri otroke in bil poln vneme za izgradnjo novih katoliških skupnosti. Potem ko je njegova žena Imelda tragično umrla v nesreči, ko se je med nevihto podrla blatna stena v Malavuweju, kjer je poučevala, je najprej opravljal katehetsko službo. Nekaj let kasneje pa je začutil klic v duhovništvo in bil posvečen leta 1970. Služil je Cerkvi kot predan duhovnik do svoje smrti leta 1976 (star 64 let). Prav on je bil tisti, ki je navdušil Tshimangadza Samuela, da

Ravnatelj z učenci

je postal katolik. 21. aprila 1963 je bil krščen in takrat si je nadel še ime Benedikt, kajti navdihoval ga je sv. Benedikt iz Nursije, čigar življenjski moto je bil: Ora et labora (Moli in delaj). Postal je aktivni član katoliške Cerkve v Južni Afriki, dokončal učiteljsko šolo in diplomiral.

Deloval je kot učitelj in katehet in pomagal, da se je čim večje število otrok vpisalo v šolo. V svojem kraju je bil poznan po tem, da je pomagal vsem družinam v stiski in mladostnikom, ki jim je bil kot oče. Pomagal je zgraditi prvo cerkev in postal je tudi ravnatelj šole. Bil je zagovornik izobraževanja, zato je vedno nagovarjal starše, naj tudi deklice najprej dokončajo šolanje, šele nato naj se poročijo.

Poročil se je leta 1974 s Shadi Evelyn Monyai, ki je prav tako sprejela katoliško vero. Duhovnik O'Connor, ki ju je poročil, je takole zapisal: *»Benedikt in njegova žena sta bila oblečena v nedeljska oblačila. Ni bilo drage bele obleke, nobenega videa, torte, niti fotoaparata. Toda te stvari za Benedikta niso bile pomembne. Pomembna sta mu bila maša in zakramenti. Bil je preprost praznik in vsi so bili veseli.«* Zakrament poroke je Benediktu pomenil veliko, v njegovo družino je prinesel poseben Božji blagoslov, rodilo se jima je namreč kar osem otrok.

Benedikt Daswa je kmalu uvidel, da so nekatere stvari iz njegove afriške

kulture v nasprotju s katoliško vero, zlasti prakticiranje čarovništva skupaj z obrednim umorom in uporaba »muti«. To je »zdravilo« za zaščito ali uspeh v življenju ali za škodovanje nekomu. Vsebuje naravne snovi, ki lahko izvirajo iz živali in rastlin. Najmočnejši »muti« pa vsebuje dele človeškega telesa (roko, srce, glavo, intimne dele). To vključuje ritualni umor, ko nedolžno osebo, pogosto otroka, ubijejo zaradi teh telesnih delov. Druga taka stvar, prisotna v tej kulturi, pa je bilo to, da nekoga označijo za čarovnika in ga usmrtijo ali izženejo.

Za Benedikta je bilo vsako človeško življenje od spočetja do naravne smrti sveto in v Božjih rokah, zato se je vedno bolj zavzemal za človekove pravice in poučeval ljudi okrog sebe. S tem si je nakopal tudi sovražnike, marsikdo je bil ljubosumen nanj in njegov življenjski uspeh. Želeli so se ga znebiti tudi zato, ker je imel velik vpliv na mlade. Izgovor za zločinsko

dejanje so nasprotniki dobili, ko je novembra 1989 strela udarila v nekatere hiše v vasi. Takrat se je začelo govoriti, da je za to kriv Benedikt. Slutil je, da je v nevarnosti, zato je prosil tudi svoje bližnje, naj molijo zanj. 1990 so se udari strele ponovili in starešine so odločili, da je to zaradi magije. V Benediktovi odsotnosti so se odločili, da bodo odšli do glavnega vrača, ki bo povedal, kdo je kriv za to, a pred tem so morali zbrati denar za plačilo. Ko je Benedikt prišel, je takoj poskušal razveljaviti odločitev. Poudaril je, da so udari strele samo naravni dogodki, ki jih človek ne more povzročiti. Po naključju so bile uničene hiše nekaterih, drugih pa pač ne. Ljudje pa tega niso sprejeli kot naključje. Verjeli so, da je za tem čarovništvo, ker se po njihovo nič ne zgodi kar samo od sebe.

V naslednjih dneh je bil Benediktov

umor skrbno načrtovan in hitro uresničen s kupljeno skupino mladih. Ko se je Benedikt 2. februarja 1990 približeval svoji hiši, se je že mračilo. Nenadoma je pred sabo na cesti zagledal drevesno deblo in velike kamne. Ko je stopil iz avta, da bi jih odstranil, ga je z obeh strani napadla skupina mladih, ki so njega in avto obmetavali s kamenjem. Poškodovan in krvav se je odločil, da zapusti vozilo. Stekel je v bližnjo hišo v upanju, da bo dobil nekaj zaščite in pomoči, a je prišel ven, ker so grozili, da bodo vse zažgali. Prosil je za življenje, a zamen. Zato je pokleknil in molil. Tedaj ga je eden izmed napadalcev silovito udaril in mu zdrobil lobanjo.

Benediktova tragična smrt je bila hud udarec zlasti za njegovo nosečo ženo in sedem majhnih otrok, za njegovo mamo, brate in sestre pa tudi za ostale tesno povezane člane razširjene

V napadu razbit avto

družine Daswa. Osmi otrok se je rodil štiri mesece kasneje. Benediktova smrt je po vasi in okolici sprožila proteste, saj je bil dobro znan in zelo spoštovan. Ljudje so se spraševali, zakaj bi kdo želel ubiti tako dobrega in dostojnega človeka, in to na tako brutalen način! Pogreb je bil v soboto, 10. februarja 1990.

Za blaženega je bil razglašen 13. septembra 2015. Njegove posmrtno ostanke so 24. avgusta 2015 prenesli v cerkev Nweli. Zbirajo se tudi zapisi čudežev in ozdravljenj na njegovo priprošnjo, da bi bil morda lahko kmalu razglašen tudi za svetnika. Priporočimo se mu tudi mi!

Molitev za razglasitev za svetnika:

Ljubeči Bog, zahvaljujemo se ti za dar blaženega Benedikta Daswa, človeka globoke vere, neustrašnega poguma in velikodušnega v dobroti. Slavimo te za njegov čudoviti zgled predanega družinskega človeka, vzgojitelja in zvestega kateheta. Blaženi Benedikt je pod vodstvom tvojega Svetega Duha ostal zvest evangeliju resnice in dobrote v soočenju z nasiljem nasprotovanja in sovraštva. Naj bo zgled njegove velikodušne žrtve naš navdih, da bomo rasli v spoštovanju do svetosti vsakega človeškega življenja. Dobrodušno prisluhni priprošnji blaženega Benedikta v imenu svojega zvestega ljudstva, ki prosi za ozdravljenje, moč in pogum. Naj nam

njegove molitve izprosijo čudež, ki je potreben, da ga Cerkev razglasi za svetnika in apostola življenja sodobnega časa. Izgovarjamo to molitev po Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, našem Gospodu. Amen.

Molitev po priprošnji svetnika:

O Presveta Trojica, napolnila si srce blaženega Benedikta z veliko ljubeznijo in gorečnostjo pri izgradnji svojega kraljestva. Izbrali ste ga in mu dali pogum in moč, da brez strahu priča za svojo vero do smrti.

Ljubeči Bog, naj tako kot on tudi jaz vedno oznanjam resnico evangelija Gospoda Jezusa Kristusa s zgledom svojega življenja. Varuj me pred vsemi dejanji teme. Zaščiti me pred zlimi duhovi in vsemi močmi zla. Naredi me za resničnega apostola življenja v družini in družbi. Oče, po njegovi priprošnji in v skladu s Tvojo voljo mi podari milost, ki jo prosim od Tebe ... Črpam moč in pogum iz življenja blaženega Benedikta, ki ga častimo kot priprošnjika in vzor svetosti. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Pripravila Klavdija Jurišić

Vir: <https://benedictdaswa.org.za>

»NADOMESTNO« ROMANJE

Nekateri romanje enačijo z izletom, spet drugi s krajšim dopustom ali pa samo s potjo na sveti kraj. Zame pa je romanje posebna oblika molitve, je izročitev, sprejemanje in prepoznavanje. Če pomislim na romanje v Medžugorje: vedno gremo po isti poti, a so vsakokrat drugačne okoliščine, drugi so-romarji. Drug drugemu smo podarjeni zato, da se v svoji različnosti učimo sprejemanja in da drug ob drugem vedno znova spoznavamo, da nas je Marija izbrala in poklicala. Vsak so-romar v nas prebudi kakšne spomine, občutke, nam s podelitvijo svoje zgodbe podari nova spoznanja.

Med vsemi romanji pa so nekatera vseeno posebna. In prav o takšnem bi vam rada tokrat spregovorila. O

romanju v Medžugorje z avtobusom. Boste rekli, da to pa ja ni nič posebnega. In prav zato vas vabim, da moj prispevek preberete do konca. V avgustu sem bila povabljen na romanje. Tako kot vsako povabilo je tudi tokratno nosilo s seboj sporočilo. Rada romam, ker je to, kot sem že rekla, tudi oblika molitve, rada romam, ker na nekem drugem kraju lažje pogledam v svoje srce, ga bolj prepoznam in predvsem imam mnogo več časa za premišljevanje Božje besede. Zato sem svojo prisotnost na romanju tudi potrdila, čeprav nisem bila čisto prepričana, ali mi bo uspelo ali ne.

Čas se je tekkel kot običajno. Bili so dinamični počitniški dnevi, nekoliko turbulentni in polni vsega. Na tistem

sem računala, da mi bo morda le uspelo oplemenititi počitniški čas tudi z romanjem k Mariji. Zadnji dan pa sem glede na razmere proti večeru sprejela odločitev, da tokrat na romanje ne bom utegnila iti. Kljub temu da me je močno vleklo in da sem si zelo želela, sem iz ure v uro jasneje ugotavljala, da je odločitev, da ostanem doma, najbolj racionalna. Vendar je racionalno na tem svetu čisto nekaj drugega kakor gledano iz Božjih oči. In tako sem se v molitvi spomnila parta Pija iz Pietrelcine, ki je rad povedal, kako dobri in uslužni pomočniki so naši angeli varuhi in so nam podeljeni prav zato, da nam pomagajo in da z nami za nas kaj izprosijo. In tako sem na romanje poslala svojega angela varuha. V molitvi sem ga pospremila na avtobus, ga objela za slovo, mu zaželela srečno in duhovno bogato romarsko pot in ga seveda poprosila, naj s seboj odnese vse moje želje, hrepenenja in prosi za uslišanje tistega najglobljega, kar nosim v srcu. Morda se vam zdi pripoved nekoliko pravljicična ali romantična, pa ni ne eno ne drugo. Naj vam zaupam, da je izraz globoke vere in prepričanja, ki ga živim.

Moj angel varuh je misijo sprejel in odšel na romanje. Ko sem se naslednje jutro prebudila, sem v duši čutila spokojnost in mir, ki sta me spremljali ves čas, dokler je romanje potekalo. Kot bi bila zares na

romanju. Svoje delo in družinske obveznosti sem opravljala z vso predanostjo, dušo pa mi je napolnjevalo medžugorsko romarsko vzdušje. Popoln mir, ki je kot reka tekkel k meni, je bil tako resničen, kot da bi jaz zares bila na tem romanju.

Včasih ljudje radi potarnamo, česa vsega nismo mogli, kaj nam je spolzelo iz rok zaradi obveznosti ali pritiskov okolice. Tokratna izkušnja pa me je obogatila s spoznanjem, da imamo pomočnika, ki nam je vedno pripravljen pomagati. In predvsem, da je lahko vsaka molitev duhovno romanje na kraj Božje milosti, kjer prejmemo upanje in moč za nadaljevanje poti. Marija – Kraljica angelov pa sprejme vsakega angela, kot bi sprejela predanega romarja, ga napolni s svojo navzočnostjo in opogumi, da nas še bolj srčno in odločno spremlja na vseh poteh življenja.

Kraljica angelov – prosi za nas!

Andreja Marinšek

BESEDE LJUBEZNI

**Gospod Jezus, veliko besed prihaja na moja ušesa.
Nekatere gredo preprosto mimo, ker nimajo življenja.**

Druge so zgolj informacije in jih slišim le bežno.

**So pa tudi besede, ki so namenjene prav meni,
ker odgovarjajo temu, kar sem in kar bi moral biti.**

**Te me vabijo na pot ljubezni,
besede ljubezni pa me vodijo k odprtemu darovanju.**

Nekatere besede so tudi trde, pred njimi se včasih zaprem.

**Če sem buden, potrpežljiv in odprt,
jih naklonjeno sprejemem,
včasih pa odgovorim nazaj s podobno trdoto.**

**Najbolj mi je žal besed,
ki jih izgovorim v jezi ali nepremišljeno.**

**Te bolj rušijo kot gradijo
in rane, ki jih povzročijo, se težko zacelijo.**

**Gospod Jezus, nekatere besede se kuhajo v meni,
ko me kdo užali ali hoče delati nasilje nad mano.
Če jih najprej počasi premislim in ne odgovorim takoj,
se razgubi njihova ostrina in se pomirijo v meni.
Zato Ti neizmerna hvala, da mi daješ čas,
ki omehča trdoto in ublaži ostrino!**

**Gospod Jezus, ko pride Tvoja beseda,
se včasih skrijem ali bi jo rad preslišal,
ker je zahtevna in me vabi, da se odločim in premaknem.
A to ni prisila, kot pri ljudeh,
kajti tvoja beseda mi želi dobro,
je resna in dobronamerna.
Ona, Tvoja Mati, jo je sprejela,
večno Besedo v svoje naročje
in Te v ljubezni pospremila v ta naš vrtoglavi svet.**

**Gospod Jezus, prosim Te, še mi govori o tem,
kaj od mene pričakuješ in kako naj se odločim
v dnevih in letih, ki mi jih podarjaš.
Izgovarjaj mi besede ljubezni in me imej rad,
da bom tudi jaz misli in dejanja
napolnil s tem Tvojim darom
in ostal odprt v najbolj temnih trenutkih in okoliščinah.**

Primož Krečič

September-oktober 2021

25

ROMANJE ZA SVETOST MOŽ IN OČETOV

Za romarsko pot sem se odločil, ker me je nagovoril namen romanja, ki se je glasil: za svetost očetov in mož. Pristopil sem v hvaležnosti za oboje in v želji, da stopim ponovno na pot krepostnega življenja po vzoru svetega Jožefa in z milostmi, ki nam jih deli Marija.

Bratska skupnost, ki se je ustvarila med romarji po dejavni medsebojni ljubezni, je odstrla svežino tistih idealov, v katere sem verjel kot mladenič. Živeti in prinašati odnose, kot so v družini, v vse skupnosti.

Vrnil sem se poživljen v poslanstvu, ki ga imam kot mož in oče, poklican, da sem najprej steber svoje družine in da to nato ustvarjam v tistem delu vseh skupnosti, v katerih sem prisoten.

Tadej

Avgusta 2021 sem se drugič odpravila na romanje v Medžugorje. Že prvič (pred dvema letoma) in zdaj ponovno se je že kmalu po prihodu v Medžugorje vame postopoma naselil popoln mir. Vse moje skrbi in problemi so postopno izginili. Takšnih občutkov do zdaj nisem doživela še nikoli in nikjer drugje. Počutila sem se resnično varno in sprejeto.

Zelo se me je dotaknila molitev v najrazličnejših jezikih povsod okoli

nas. Čeprav vsak govori v svojem jeziku, se zdi, kot da vsi govorimo isti jezik – to je nekaj resnično mogočnega.

Povsod je bilo ogromno ljudi, pa kljub temu nobenega prerivanja. In kljub vsej množici je adoracija potekala v tišini in popolnem miru povsod okoli nas.

Opažam, da naša draga Mati Marija rada poskrbi tudi za tehniko. Naslednje jutro po poznem povratku domov mi namreč budilka ni zvonila, tako da sem se res dobro naspala :).

Naj omenim še dogodek izpred dveh let, ob prvem romanju v Medžugorje. Ravno v času romanja bi se v službi morala ukvarjati z nekimi dodatnimi analizami, vendar so vsa uradna službena obvestila iz ministrstva, poslana po elektronski pošti, »letela«

v predal za neželjeno pošto. Zanimivo je to, da so vse ostale ustanove ta obvestila nemoteno prejemale, tako da so se njihovi zaposleni »veselo« zakopali v te analize. Zadnji dan pred romanjem, in to tik pred koncem službe, pa smo vse ustanove prejele uradno obvestilo, da je ta analiza preklicana, ker so ugotovili, da je bila težava v informacijskih sistemih, ki niso bili dovolj dodelani. Tako sem lahko mirno odšla na obisk k naši Materi Mariji.

Rebeka

Na odlično organiziranem romanju, z svežim in zanimivim duhovnim vodenjem se mi je najbolj vtisnil v spomin sobotni dan. Ob 4. uri zjutraj smo krenili na Križevac, molili celo pot in na vrhu dočakali sončni vzhod. Bili smo sami s prelepim naravnim okoljem in zrakom, prežetem z molitvijo ter prisotnostjo Božjega. Kasnejši dopoldanski del programa je zaznamoval med drugim tudi obisk naravnih slapov Kravice na reki Trebižat. Ta prelepi biser narave sem občutila kot darilo, skozi katerega se razodeva Božja ljubezen do nas. Čutila sem veliko hvaležnost za vse, kar nam Gospod daje. Lepota prirode in darovi narave so na vsakem koraku, le videti jih moramo in se zanje zahvaljevati, potem je to molitev. Objem čiste hladne vode, v kateri veselo plavajo ribe, je dal osvežujočo spodbudo telesu – ki je

tempelj Svetega Duha in po Jezusovem učlovečenju tudi posvečeno.

Utelešenega Jezusa Kristusa in Njegovo daritev smo slavili v večernem slavljenju, pri katerem je bila velika množica ljudi, veliko nas je klečalo na golih tleh. Gospod se me je dotaknil v globino srca.

Marija, hvala, da si me poklicala in vse tako uredila, da sem se lahko šla na pot. Deležna sem bila tudi svete spovedi. Blagoslovljena spominska darilca sem delila tudi z vsemi svojimi sodelavkami in sodelavci in zaupam, da Marija pošilja milosti tudi njim.

Marta Ciraj

*Foto: osebni arhiv in Radiopostaja MIR
Medjugorje*

32. MLADIFEST, AVGUST 2021

„KAJ NAJ DOBREGA STORIM?“

Drage bralke in bralci, vabiva vas, da si vsi zastavimo vprašanje: **»Kaj naj dobrega storim?«** Če si še ne znamo odgovoriti, razmislimo o tem in prosimo Gospoda, da nam pokaže pot, da bomo našli odgovor. Naj vam pri tem pomagajo tudi zbrani zapisi z letošnjega Mladifesta. Zberimo pogum, da se bomo odzvali Gospodovem vabilu in bomo hodili za njim. Vprašanje **»Kaj naj dobrega storim?«** (Mt 19,16) je bilo vodilo letošnjega Mladifesta.

1. avgusta se je festivala svečano začel s prihodom zastav vseh udeležencev. Glede na situacijo v svetu je bila, na veliko presenečenje vseh, zbrana velika množica, že prvi dan je somaševalo kar 266 duhovnikov. Slovesno mašo je vodil **gvinejski prelat Robert Sarah**. V pridigi je vse zbrane povabil, naj

obnovimo vero v Jezusa Kristusa, vzpostavimo pristen in živ odnos z Njim, da si bomo lahko odgovorili na ključna vprašanja: **»Kako najti Jezusa in kako se obnašati v njegovi prodorni in suvereni navzočnosti? Ali resnično iščemo Boga? Kakšno mesto zaseda Bog v našem življenju?«** Dejal je: *»Začutili smo potrebo po tem romanju, ki je kot duhovne vaje, ker živimo potopljeni v svet, ki poskuša živeti brez Boga, medtem ko želimo spoznati Gospoda; prišli smo si napolniti baterije, da bi lahko bolje živeli v njegovi navzočnosti in da bi bili priča siju Božje resnice in usmiljenja.«* Dejal je tudi, da smo v današnjem svetu nasičeni z materialnimi dobrinami, egoizmom, hedonizmom, lažjo, nasiljem, zmedenostjo na ravni idej ter zanikanjem Boga, ki vodi v

resnično zanikanje in degradacijo človeške osebe, dostojanstva človeka, kar vodi v njegovo uničenje. Kardinal Robert Sarah je vse pozval, naj pogledamo navzgor, saj nas Kristus Gospod kliče. On pozna človeško srce, želi se odzvati na naše najgloblje želje, na naše najpomembnejše težnje, na lakoto po ljubezni. Vidi kako prepogosto tečemo proti izsušenemu izviru, ki ni sposoben potešiti te žeje, tečemo proti vsemogočni tehnologiji, ki smo jo dvignili na božansko raven. Po sveti maši je sledilo češčenje Presvetega oltarnega zakramenta. Že prvi dan je preko interneta program spremljalo več kot 4 milijone ljudi. Naslednji dan, 2. avgust, se je začel z molitvijo rožnega venca na Podbrdu, ki jo je vodil Marinko Šakota, ob 10. uri pa je sledilo razmišljanje **msgr. Tadeusza Wojde**, poljskega nadškofa iz Gdanska. Spregovoril je

o letošnjem geslu Mladifesta in podal nekaj konkretnih napotkov:

1. »Prodaj, kar imaš, nato pridi in hôdi za menoj!« Nekatere Bog res vabi k takšni obliki življenja, v popolnem uboštvu, vsem pa želi Jezus povedati, da »nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu« (Mt 6,24). Navezanost na najmanjšo stvar pomeni zapiranje srca Bogu.

2. »Izberi Boga, ne stvari.« Mladenič, ki je po prometni nesreči ostal na vozičku, je rekel: »Nesreča me je prisilila, da sem našel najpomembnejše – našel sem Boga kot osebo!« Izberite Jezusovo ljubezen. Pravo veselje se rodi, ko v srcu ni strahu za jutri, za materialne stvari, ko srce ni odvisno od vsakodnevnih stvari, življenjskih

Tadeusz Wojda

September-oktober 2021

29

dogodkov, okolja, ampak je napolnjeno z zaupanjem v Boga. Ali ni Jezus rekel: »Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one?« (Mt 6,26)

3. »Odprite se novostim.« Človek, ki sprejme Jezusov klic, pridobi tudi notranjo svobodo, da zapusti »svojo deželo«, pripravljenost, da sledi Božjemu glasu, in razpoložljivost, da je Njegova priča med ljudmi. Jezus, ki pride k nam, nas želi obogatiti s seboj in poslati v svet kot svoje učence, kot priče osebne dobrote in ljubezni, ki smo jo doživeli.

4. Glede na zgoraj navedeno si je vredno zastaviti vprašanje: ***Kaj evangelij vzbuja v meni? Sem tudi jaz veselje evangelija? Se tudi jaz počutim poslanega?*** Pravo veselje je moč, ki nas spodbuja, da se približamo tistim, ki jim odrešenje še ni bilo razodeto. Jezus nas kliče, da smo neustrašni misijonarji povsod: v naših soseskah, v šoli, službi, pri športu, s prijatelji ..., vedno je dobro in zaželeno deliti veselje evangelija. Tako nas Gospod zbližuje in želi, da ste vi tisti, preko katerim bo širil svojo svetlobo in upanje, saj želi računati na vaš pogum, vašo energijo in navdušenje.

Msgr. Tadeusz Wojda je zaključil z vprašanjem, ali smo pripravljeni na to. Dejal je, naj se pogovorimo z Marijo, Jezusovo materjo, ji povemo,

kaj se dogaja v našem srcu, za kaj živimo, in peljala nas bo k svojemu Sinu. Jezus pa nam bo pomagal v celoti razumeti, kaj je v našem srcu, in pomagal nam bo najti pravilen odgovor na vprašanje: »Kaj naj dobrega storim?«

Sledilo je pričevanje 55-letne **Sanje Barišić**, nekdanje odvisnice. 14 let je bila odvisna od težkih drog in kot taka le še živ mrtvec. Njena babica je ves čas molila zanjo. Sanja pravi, da molitev s priprošnjo, ko nekdo moli za nekoga drugega, dela čudeže in verjame, da ji je prav babičina molitev pomagala, da je pri Bogu našla rešitev. Babica je ni nikoli obsojala, molila je zanjo in jo izročila medžugorski Mariji. Po babičini smrti je 37-letna Sanja bivala v njeni hiši, kjer so bile podobe Jezusovega in Marijinega srca, križ, Sveto pismo. To jo je nagovorilo in je rekla Bogu,

Sanja Barišić

če obstaja, naj ji pomaga, da živi, ali pa naj umre. Po samomoru njene mame si je tudi sama poskušala vzeti življenje, vzela je drogo in si porezala žile. Tedaj pa se je spomnila svojega očeta in postalo ji je hudo ob misli, da bi na enak način, kot je našel njeno mamo, sedaj našel njo. Zato je poiskala pomoč na psihiatriji. Tam je srečala človeka, ki jo je vprašal, zakaj si ne odpusti, če je Jezus Kristus sama ljubezen in usmiljenje in ji je že odpustil. Sanja si je mislila, da je ta človek nor, a ta misel ji ni šla iz glave. Kasneje je vprašala tega človeka, zakaj je to rekel. Povedal ji je svojo življenjsko zgodbo, da je bil nasilnež, delal veliko zlo svoji družini in drugim. Življenje mu je rešila sveta maša, pri kateri se ga je dotaknil Sveti Duh. Spreobrnil se je in sedaj želi tudi drugim približati Božjo ljubezen. V pogovoru sta še ugotovila, da je prav Sanjina babica pomagala staršem tega možakarja v času velike stiske in lakote, ko jim je prinašala hrano. Sanjin dedek je bil mesar in je dobil nekaj kosov mesa, da je babica skuhala juho in jo nosila tudi sosedom.

Sanja je nato šla v Cenacolo v Medžugorje, tam ostala in postala vodička romarjev. Nedavno je dobila raka dojke, ki se je razširil tudi na druge dele in imela leto dni terapij. Vidkinja Vicka ji je rekla, naj ne gleda in načrtuje za naprej, kajti

nihče ne ve, kaj se bo zgodilo in koliko časa bo živel. Tako je začela gledati na življenje v danem trenutku. V letu 2021 je imela natančen pregled telesa v Splitu in ugotovili so, da nima nobenih metastaz več.

V popoldanskem programu smo prisluhnili pričevanju **patra Mathieua Raya**, direktorja radia Maria France. Ko je bil star 10 let, si je zelo želel postati duhovnik. Pravi, da je pomembno poslušati otroka od 10. do 12. leta, kajti takrat Bog govori v srcu otroka. On je svojo skrivnost zaupal svoji botri. Ko je bil star 12 let, pa je staršem dejal, da mu je dolgčas in ne želi več hoditi k sveti maši. Študiral je računovodstvo v mestu Toulouse, a se je naveličal. Opazil je, da je v mestu ogromno brezdomcev, ljudi, ki potrebujejo pomoč. To mu je odprlo srce in spraševal se je, zakaj trpljenje in

Mathieu Ray

zakaj je on na svetu. Občutil je praznino v srcu in se začel spraševati o namenu človeka na tem svetu. Prijatelji so mu začeli govoriti o Medžugorju in čudnih stvareh, ki so se dogajale tam. Leta 1997 si je dejal, da si bo vzel mesec dni, da najde odgovore na svoja vprašanja. Takrat je odšel v Medžugorje. Ko je slišal Marijino sporočilo, se ga je globoko dotaknilo in spreobrnil se je, saj je spoznal, da je Bog sama ljubezen. V sporočilu, ki ga je slišal, se je vsaka beseda nanašala prav na to, kar se je spraševal, in na smisel, ki ga je iskal. Tako se je začelo njegovo življenje z Bogom.

Po pričevanjih je vsak dan sledila molitev rožnega venca, nato pa sveta maša.

Pri večerni maši 1. avgusta je pridigal provincial **p. Miljenko Šteko** in med drugim mladim dejal: »Po Gospodovi priprošnji ste globoko v

svojih srcih shranili Gospodove besede: 'Ljubite drug drugega, kakor sem jaz ljubil vas, tako se ljubite tudi vi. Če imate ljubezen drug do drugega, bodo vsi spoznali, da ste moji učenci' (Jn 13,34). Ta notranja moč ljubezni vas je skozi vse težave pripeljala sem, da javno pokažete, da ste ljubljeni, in da to pričujete svetu, ki še ne pozna Boga ali ga celo zavestno zavrača. Po priprošnji Matere Božje pričate, da se Cerkev v velikem oceanu zgodovine ne boji izzivov in nevarnosti, s katerimi se srečuje na svojem potovanju, če je njeno krmilo svetost.

Somaševalo je 311 duhovnikov, prek interneta je program spremljalo 4,275.470 ljudi. Po maši je sledila molitev ob križu s svečkami.

Pripravili: Klavdija Jurišić

Mateja Vlasak

Foto: Radiopostaja MIR Medjugorje

Mathieu Ray s prevajalko Lidijo Paris

IN MEMORIAM

HENRYK HOSER, APOSTOLSKI VIZITATOR ZA MEDŽUGORJE (1942–2021)

V petek, 13. avgusta 2021, je zakrožila grenka novica, da se je poslovil nadškof Henryk Hoser, apostolski vizitator s posebno nalogo za Medžugorje. Ta starejši človek je s svojo prisotnostjo spremenil povezave Medžugorja z vodstvom Cerkve in katoliškim svetom. Tudi v samem Medžugorju bo ostal njegov spomin zapisan z velikimi črkami.

Henryk Hoser se je rodil leta 1942 v Varšavi. Njegovo poreklo je bilo slovansko, čeprav je imel tudi nemške korenine. Nemci so mu v času varšavske vstaje ubili deda in očeta, tako da je ostal sam z mamo. Študiral je medicino in po koncu študija nekaj časa delal kot zdravnik asistent na medicinski akademiji. Potem se je odločil za duhovni poklic

in leta 1969 stopil k redovnikom palotincem. Čez pet let je bil posvečen v duhovnika. V Parizu se je učil francoščine in obiskoval tečaj tropske medicine, da se je mogel podati kot misijonar v Ruando. Opravljal je še druge naloge, dokler ga ni leta 2008 papež Benedikt XVI. imenoval za nadškofa v Varšavi-Praga.

Ko je zaključil svoje delo v nadškofiji, ga je papež Frančišek 31. 5. 2018 imenoval za apostolskega vizitatorja za župnijo Medžugorje. Hoser se je zavedal, da je moč njegove prisotnosti in delovanja v odnosu z lokalno duhovščino in župnijsko skupnostjo. Provincial fra Miljenko Šteko je zapisal, da se je do te mere približal medžugorski

Foto: <https://www.vaticannews.va/>

frančiškanski družini, da so ga imeli kot za svojega. In tudi on se je tako počutil. Zavedal se je svoje pastoralne vloge in kot izkušen pastir spoštoval dejstvo, da je lokalni škof ordinarij odgovoren za vprašanja privatnih razodetij, da jih presoja in naredi zaključke, ki jih posreduje Svetemu sedežu.

Znano je, da je bil na začetku prikazovanj mostarski škof naklonjen dogajanju v Medžugorju, saj je javno rekel (25. 6. 1981), da otroci ne morejo lagati. Čez nekaj mesecev je spremenil svoje mnenje in ni več podpiral pristnosti prikazovanj v Medžugorju. Kot lokalni škof je ustanovil dve komisiji, ki sta presojali ta pojav. Komisiji sta ugotovili, da ni mogoče razbrati, da bi šlo za nadnaravno razodevanje. Njihove zaključke je leta 1985 predal kardinalu Ratzingerju, ki je bil na

čelu Kongregacije za nauk vere. Ob tem je mostarski škof zahteval, da se prepove vse, kar je povezano z medžugorskim dogajanjem. Kardinal Ratzinger je bil preudaren in je presojanje medžugorskih pojavov prenesel na Jugoslovansko škofovsko konferenco v Zagrebu in na kardinala Kuharića. Ta skupina je delovala do aprila 1991 in pripravila tako imenovano Zadarsko izjavo, ki je poudarila, da se na temelju dotedanjih raziskovanj ni moglo presoditi, da gre za avtentični nadnaravni pojav.

Junija se je začela vojna na področju bivše Jugoslavije, ena od posledic je bil tudi razpad Jugoslovanske škofovske konference. Tudi novi mostarski škof je imel odklonilno držo do dogodkov v Medžugorju. V ozadju teh nesoglasij je bil tudi nerešen spor med škofijo in frančiškani, ki se je že dolgo vlekel.

Po zaključku domovinske vojne se je število romanj povečalo in žar duhovnosti je postajal močnejši. Nova sredstva komunikacije so omogočila povezave, ki jih prej niso poznali. Dogajanje je doseglo mednarodne razsežnosti. Na ravni preučevanja sporočil in njihove skladnosti s cerkvenim naukom se od Zadarske izjave 20 let ni nič premaknilo z mrtve točke. Toda velika in številna srečanja, festivali mladih, duhovne vaje za duhovnike, velika liturgična obhajanja obletnic in drugi praznikov ..., vse to ni moglo

iti mimo rimskih uradov. Prepoznali so, da ima Medžugorje velik vpliv na pastoralno in duhovno življenje v Cerkvi, še posebno z vidika nove evangelizacije. Tako je papež Benedikt XVI. ustanovil novo, tako imenovano Ruinijevo komisijo, ki je preučila pojav Medžugorja in po dveh letih svoja spoznanja predložila papežu Frančišku in Kongregaciji za nauk vere. Zaključki te komisije javnosti niso na razpolago, samo neuradno se sliši, da naj bi potrdila pristnost prvih sedmih dni prikazovanj. To bi bilo dovolj za dokazovanje nadnaravnega značaja medžugorskega pojava.

Verjetno je tudi zaradi tega papež Frančišek želel vzeti stvari v svoje roke in je delegiral msgr. Hoserja, da »preišče teren« in presodi pastoralo v župniji ter z romarji. Domačini in romarji so to imenovanje doživeli kot veliko olajšanje.

Po prihodu v Medžugorje se je Hoser srečal s tamkajšnjimi pastoralnimi delavci in vidci. Ti pogovori so bili zelo pozitivni. Zanimalo ga je duhovno življenje v župniji, liturgija in delo z romarji. Pomanjkljivosti ni našel, saj so se v Medžugorju od samega začetka trudili za urejenost bogoslužja in zakramentalne prakse, molitev rožnega venca, češčenje. Leta 1982 so uvedli češčenje križa ob petkih. To novost so romarji zelo dobro sprejeli. Sploh se je po medžugorskem zgledu in izkušnji tudi drugod ponovno razmahnilo češčenje Najsvetejšega.

Nadškof Hoser se je naselil v Medžugorju in tam bival kot pridružen član frančiškanske skupnosti. Bil je spoštljiv, prijateljsko razpoložen; med njimi je deloval z evangeljskim mirom ter veseljem, znal je presojeti in se odločati. Veliko tega ga je naučilo življenje v Ruandi,

September-oktober 2021

35

kjer je v »njegovem času« bila državljanska vojna in genocidni spopad med plemenoma Hutu in Tutsi. V treh mesecih je bilo umorjenih okrog milijon ljudi. Hoser je imel zelo težavno nalogo pomirjati sprti plemeni, tudi v sami Cerkvi. V Kibehu v Ruandi se je srečal z Marijinimi prikazovanji, ki so bila v podobnem času kot medžugorska (1981–1989). Sedem šolarjev je trdilo, da se jim prikazuje Marija, ki je napovedala apokaliptične dogodke v tej državi in v svetu. Tamkajšnji škof je priznal prikazovanja kot pristna.

Verjetno se je zaradi te izkušnje papež Frančišek odločil, da pošlje nadškofa Hoserja v Medžugorje. Tam je živel zelo odprto in domače. Ni nastopal avtoritarno, ljudje, ki so mu bili blizu, se ne spominjajo, da bi nadkom povzdignil glas. Tudi v medžugorski pastoralni ni nič spreminjal, trudil se je, da bi vztrajali

na začetni poti in še napredovali. Zaradi njegove prisotnosti se je zlasti **v medijih spremenil odnos** do medžugorskih dogajanj, še posebej v katoliških medijih na Zahodu. Če so bili pred tem nekateri odklonilni, so zdaj začeli poročati drugače.

Hoser je videl **pozitivne sadove Medžugorja** na področju evangelizacije, duhovnih poklicev, številnih spreobrnjenj. Opazil je, da sta od zakramentov posebej v ospredju sveta evharistija in sveta spoved in da vso pastoralno preveva duh II. vatikanskega koncila. Vsa duhovnost je uravnotežena, ni nobenih pobožnosti, ki bi kakorkoli pretiravale. Nekatere je motila molitev za ozdravljenje na duši in na telesu po sveti maši, pa je to samo nadaljevanje tega, kar rečemo pri sveti maši pred obhajilom: »... in ozdravljena bo moja duša.« Molitev in evharistija sta zdravilo za telo in dušo. Ta razsežnost je danes zelo pomenljiva.

Poljski nadškof se je s svojim bistrim in blagim pristopom približal mnogim ljudem. Bil je nadškof, duhovnik, zlasti pa človek. Lahko so mu povsem zaupali. **Njegova duhovnost je bila globoko marijanska**, o prikazovanjih ni govoril, a se je čutilo, da jih sprejema. Novinarji so ga pogosto iskali. Kljub občutljivosti teme je v pogovorih in intervjujih nastopal odprto, jasno in premišljeno. Niso ga

mogli ujeti v besedi ali dvojnosti pogledov. Že sama njegova prisotnost je bila zagotovilo, da je Medžugorje v varnih rokah. V prihodnosti se ne bo več mogoče šaliti s tem dogajanjem, ki je dobilo **podporo vesoljne Cerkve**, in to je predstavljal nadškof Hoser. Z njim se je Medžugorje zapisalo v središče Cerkve.

Pogosto je potoval v Italijo in v Vatikanu poročal o Medžugorju. Ni mu bilo treba ničemer prikrivati, predstavil je razmere, kot so bile. Njegovi najbližji sodelavci ne pomnijo, da bi rekel karkoli negativnega. V času njegovega mandata je papež Frančišek dopustil, da tudi škofje in duhovniki organizirajo romanja v ta sveti kraj. Nadškof Hoser je razbral, da v oznanilu Medžugorja ni toliko v ospredju mariologija, ampak predvsem kristologija in soteriologija (nauk o odrešenju). Vse se osredotoča v Kristusa, za katerega pravi Marija v svojih sporočilih: »Kar koli vam reče, storite« (Jn 2,5). Nadškof je začutil

veliko moč zakramenta svete spovedi in se tolikokrat čudil vrstam vernikov pred spovednicami. Frančiškani so doživljali njegovo odprtost in občutljivost za bratstvo in skupnost s tistimi, s katerimi je delil evharistični in vsakdanji kruh za skupno mizo. Ko se je vrnil s poti, ni prišel nikoli praznih rok. Za najbližje je vedno imel skromen dar, spomnil se je celo sester, ki skrbijo za zakristijo in petje. Na njem se je videlo, kako **je imel rad medžugorsko skupnost** in bil povezan z njo. Zato mu je tudi ta skupnost hvaležna za ljubezen in bližino.

Nadškof Hoser ni bil človek velikih zahtev. Živel je enostavno in se ni želel z ničimer izpostavljati. Kot pastir se je vključil v medžugorsko molitveno dogajanje, pogosto so ga videli pri večernih češčenjih, če je bila potreba, je tudi spovedoval. Odlikoval ga je pronicljiv pogled na dogajanje, zato je bil v Vatikanu deležen velikega zaupanja.

V spremstvu frančiškanov je **rad**

obiskoval medžugorske družine. Občudovali so njegovo preprostost in domačnost. Rad je obiskal skupnosti, ki so se rodile kot sad medžugorske duhovnosti in se naselile v teh krajih. Mnoge je potrdil, saj niso imele dovoljenja od lokalnega škofa. Trudil se je učiti hrvaški jezik. Tako je mogel v hrvaščini voditi slovesne svete maše za praznike in celo pridigati v tem jeziku. Medžugorje mu je priraslo k srcu. Počutil se je sprejet, kot bi bil doma. K njemu na obisk je prihajal apostolski nuncij msgr. Luigi Pezutto iz Sarajeva. Srečala sta se v bratskem duhu in skupaj obhajala različna slovesna bogoslužja. Za kraj, v katerega je škof nekoč prihajal le birmovat, je bila to zelo velika sprememba.

Za Medžugorje je naredil, kolikor je le mogel narediti. Zaradi njegovega prispevka je Medžugorje zadihalo s polnimi pljuči tudi znotraj katoliške Cerkve. Predvsem se je z njim povečala prisotnost ljudi z Zahoda in Vzhoda. Mnogi Poljaki so v njem našli svojega človeka v Medžugorju. V času epidemije se je število romarjev z Zahoda zmanjšalo, prihajali pa so romarji z Vzhoda: Poljaki, Ukrajinci in drugi. To je dokaz, da bo Medžugorje živelo v prihodnosti.

Ob njegovi smrti je papež Frančišek izrazil **hvaležnost** za njegovo življenje in pastirsko skrb. Poudaril je, da je nadškof vse življenje

uresničeval svoje geslo: **Bog je večji.** To je določalo način mišljenja, vrednotenja in odločanja ter presojanja in izbiranja smeri, za katere se je odločil. Nadškof Hoser je z apostolskim pogumom šel v svet in zaupal, da je Bog večji od vseh človeških misli in ve vse. Predano je sprejel vse službe, ki so mu bile zaupane, in jih opravljal po svojih najboljših močeh. Vsaka predhodna etapa ga je pripravljala za naslednjo. Bog ga je spremljal in podpiral, da se je polno uresničil.

Zadušnico v Ołtarzewu, pri kateri so bili prisotni tudi predstavniki frančiškanov iz Hercegovine, je vodil papeški delivec miloščine kardinal Konrad Krajewski. Pridigal je palotinec Zenon Hanas. Verniki varšavsko-praške nadškofije pa so se od pokojnega nadškofa Hoserja poslovili v cerkvi svetega Mihaela in svetega Florjana 19. avgusta zvečer. Pri tem so bili prisotni njegovi sorodniki, škofje, duhovniki, predstavniki skupnosti in veliko število vernikov. Sveto mašo je vodil krakovski nadškof Marek Jędraszewski, pridigal je nekdanji pomožni škof varšavsko-praške nadškofije Marek Solarczyk, ki je sedaj škof v Radomu. Povedal je, da je bil pokojnemu nadškofu veliki **navdih sveti Pavel**, ki je brez popuščanja branil načela Božjih zakonov. Poudaril je, da se Božje ljudstvo zahvaljuje za duhovniško in

škofovsko služenje nadškofa Hoserja in da je njegov odhod velika izguba za Poljsko, pa tudi za Medžugorje in vesoljno Cerkev. Nadškof je pokazal globoko zaupanje v Boga in ljubezen do Cerkve. Svoje besede zahvale so izrazili predstavniki nadškofijske pastore družine, ki so bili deset let deležni njegove podpore in predlogov za mnoge novosti, ki so jih uvajali v svoje delo.

Pogrebno sveto mašo je 20. avgusta 2021 vodil kardinal Kazimierz Nycz, varšavski nadškof in metropolit, pridigal pa je nadškof Tadeusz Wojda, metropolit iz Gdanska. Nadškof je povedal, da je pokojnega obiskal konec julija v Ołtarzewu. Trpljenje in bolečina sta se videla na njegovem obrazu, toda bil je povsem miren. Kot vedno se je želel pogovarjati o raznih temah, spraševal je, komentiral, predlagal. Pogovor je odkril njegove **bogate življenjske izkušnje**. Dobro je znal brati

znamenja časa, poznal je veliko literature, zanimalo ga je dogajanje v svetu, še posebej se je posvečal etičnim, teološkim in pastoralnim temam. Nadškof Hoser se je zavedal, da se verjetno bliža konec njegovega življenja, bil je pripravljen tudi na ta prehod, če bo takšna Božja volja. Nadškof Wojda ga je skušal opogumiti in mu rekel, da ga čakajo v Medžugorju, da je tam še veliko dela in da molijo za njegovo zdravje. Ob zaključku je poudaril, da je Henryk Hoser še enkrat potrdil resničnost svetopisemskih besed, da zvesti služabnik nikoli ne miruje, ampak bdi do Gospodovega prihoda.

Tudi naše molitve za pokojnega nadškofa, ki je pokopan v varšavsko-praški stolnici, povezujemo z željo, da mu Gospod podeli venec slave, ki si ga je zaslužil s svojim polnim in predanim življenjem.

Primož Krečič

September-oktober 2021

39

RAZMIŠLJANJE

»BODITE DAREŽLJIVI IN LJUBEZEN MOJE LJUBEZNI ...«

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru po vidkinji Mariji 25.
julija 2021*

Spet imamo zelo lepo sporočilo. *Kličem vas, da bi bili molitev za vse tiste, ki ne molijo.* Devica nas pogosto vabi k molitvi, tokrat pa nas vabi, **naj bomo molitev za tiste, ki ne molijo.** Kaj se zgodi, če smo molitev? Potopljeni smo v Jezusa, da veselje, ki izhaja iz Njegovega imena in vse Njegove vrline prehajajo od nas. To se zgodi, če se tako povežemo z Jezusom, kot je rekel sveti Pavel: »Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20). Ohranil je svojo osebnost, postal pa je molitev, postal je ljubezen.

Zgodilo se je pri Vicki v Medžugorju, ko je na stopnicah govorila romarjem v italijanščini. Katalina, ki je prevajala v francoščino, je v množici zagledala nekega zelo starega patra, ki je izžareval tako veselje, da se je to prenašalo na vse ljudi okoli njega. Po koncu prevajanja je šla do njega, da bi ga vprašala, v čem je njegova 'skrivnost'. Rekel je: »Ko sem imel pet let, sem opazil, da se ljudje pogosto pritožujejo. To pa ni v skladu z Božjim načrtom. To je upor proti Bogu, ki pravi, da naj se ljudje ne pritožujejo. Bog nam daje vse, kar

potrebujemo. Pritoževanje žali Boga. Takrat sem sklenil dogovor z Bogom, da se ne bom nikoli pritoževal, pa naj pride karkoli.« In dodal: »Veste, gospodična, držal sem se tega dogovora in se nisem nikoli pritoževal. Danes imam 94 let in sem zelo vesel.« To je veselje, o katerem govori Devica: *Pričujte, otročki, s svojim življenjem o radosti, da ste moji.*

Kaj pomeni, da ste moji? Da ste posvečeni, da pripadate sveti Devici. Da ne gledate kar vsega, da ne poslušate vsega, da ne dopustite ljudem, da vam govorijo karkoli; da ne govorite karkoli, da vaše besede prihajajo od svete Device. Tudi vaše roke pripadajo njej, vaše srce, vaše telo, vaš duh, vaše misli, vaši možgani in tudi vse vaše odločitve, vsi vaši načrti za prihodnost pripadajo njej, zato ne načrtujete nečesa, kar ne bi bilo primerno za Marijino brezmadežno Srce. Vprašajte jo za nasvet!

Dopustite Mariji, da vam pomaga sprejemati odločitve, ki zadevajo materinstvo, spočetje otrok. Tako bodo vaši otroci posvečeni Mariji prek posvetitve vašega materinstva in tudi njim bo ona pomagala sprejemati odločitve na poti svetosti. Cilj staršev je, da pomagajo otrokom stopiti na pot svetosti. Kajti **svetost je največja človekova sreča. Začne se že na zemlji in nadaljuje v nebesih.**

Posvetitev torej pomeni, da Mariji v

celoti prepustimo vodenje našega življenja. **Ona ni le mama, temveč je tudi kraljica.** Zna voditi. Veselje, da smo njeni, ni zgolj čustvo, občutek, temveč je veselje, ki prihaja od Svetega Duha. Zato ga ne vznemirjajo vsakdanji 'pretresi'. Tudi težke stvari, kot so bolečina, bolezen, stiska **nam ne vzamejo veselja Svetega Duha.** Trpljenje je vredno, če ga darujemo.

»*Pričujte s svojim življenjem,*« konkretno. To je načrt dobrote, veselja, miru, svetlobe in vsega, kar nam manjka, če ji ne pripadamo, če hočemo pripadati sami sebi. Mislimo, da smo lahko »veliki«, da moremo preseči Boga, kar pa je velika zmota. Tako se le odrekamo Bogu, Mariji, Svetemu Duhu in njegovim darovom, odrešenju. Devica je zelo jasna: če boste pričevali to veselje v konkretnem življenju, bo Bog uslišal vaše molitve! **Bolj bomo njeni, bolj bo Bog uslišal naše prošnje.** Če smo potopljene v Svetega Duha, bodo molitve, spočete v našem srcu, prišle naravnost iz Očetovega srca. Torej, kako bi molitve, ki pridejo iz Očetovega srca, ne bile uslišane? Vse je povezano. Devica, ki je tesno povezana s svojim Sinom, je hvaležna za to združenje z njo in Jezusom in vse nam je lahko dano. **»Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo« (Mt 6,33).**

Če se ne pritožujemo in se usmerimo

na iskanje Božjega kraljestva, bomo dosegli **zedinjenje z Jezusom**. Marija pravi v enem od sporočil: »Najpomembnejše v vašem življenju je vaše zedinjenje z mojim Sinom Jezusom.« Vseh 40 let nam daje tudi sredstva za to združenje.

*Bog vam bo dal mir v tem nemirnem svetu, kjer vladata oholost in sebičnost. **Mir je dar Svetega Duha**, ki nam ga daje Jezus predvsem po svojem vstajenju. »Svoj mir vam zapuščam, svoj mir vam dam.« **To je shalom**. Mir imamo, ko v našem srcu biva Bog in ni praznine. Bolj kot bo*

Bog kralj vaših src, več miru bo. Marija je že rekla: »**Mir se bo izlival kot reka na ves svet.**«

V tem svetu se ljudje, ki ne molijo in ne polnijo s prisotnostjo Boga, polnijo s človeškimi stvarmi. Mi pa nismo ustvarjeni samo za zemeljske stvari. Te sicer uporabljamo, **cilj pa so nebesa**. Zemeljske stvari so orodja, s pomočjo katerih sledimo cilju, ne smejo pa **nam biti cilj**.

Devica nam bo dala seme miru v tem svetu, v katerem *vladata oholost in sebičnost*, ki sta sadova satana! Satan vzbuja strah v srcu, **Bog pa nam**

nenehno ponavlja: Ne bojte se! Strah spodbuja egocentrizem, to, da se ukvarjamo le s seboj, se skrivamo za svoje barikade, zidove, da bi se zavarovali, a to nam škoduje. Ko se zaradi strahu zapremo, postanemo egoistični.

Najbolj mistično v tem sporočilu pa je naslednje: *Otročiči, bodite darežljivi in ljubezen moje ljubezni ...* Pomislila sem na **Visoko pesem**. Priporočam vam, da jo preberete, ker je to izjemna ljubezenska pesem: »... iskala sem njega, ki ga ljubi moja duša« (Vp 3,1) in »madeža ni na tebi« (Vp 4,7). **V njej boste našli Marijino brezmadežno Srce!** Jezus je rekel: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali« (Mt 5,8). Videti Boga pomeni nebesa. Vidci povedo, da se po koncu videnja znajdejo v grozni temi, kajti videli so nebesa, sodelovali pri nebeški slavi, pa »padejo« nazaj na zemljo, kamor si ne želijo in kjer čakajo, da jih bo Devica nekega dne odpeljala s seboj. Gledati sveto Devico je doživetje neopisljivega veselja in lepote. Vsi imamo žejo po Bogu, saj smo bili ustvarjeni po Božji podobi. Na to podobo pa v življenju naložimo veliko smeti in jo zadušimo. Tako ne vemo več, kaj hočemo. Ko pa se očiščujemo, imamo vedno večjo žejo po nebesih, po presežnem, po Bogu. Marija nam pravi, naj bomo *ljubezen njene ljubezni*, naj bomo *darežljivi* in naj se odpremo, da bomo lahko dajali

in prejemali. To je nasprotje zapiranja vase, ki prinaša strah in tesnobo. Če boste darežljivi in odprti, boste prejemali in vam bo povrnjeno v stoterni, zvrhani meri, pravi Jezus v evangeliju. Več kot boste dajali, več boste prejeli.

Marija je Jeleni Vasilj, dekletu, ki je imelo notranja videnja, leta 1982 narekovala naslednjo molitev posvetitve njenemu brezmadežnemu Srcu: »O brezmadežno Srce Marijino, prekipevajoče od dobrote, pokaži nam svojo ljubezen do nas, da se bo ogenj tvojega Srca, o Marija, spustil na vse ljudi. O, Marija, vzemi naša srca v resnični ljubezni, da bodo hrepenela po tebi. O Marija, ponižna v srcu, spomni se nas, grešnikov! Daj

nam gledati lepoto tvojega materinskega Srca in dopusti, da se spreobrnemo v ognju tvojega Srca.« Ta posvetilna molitev se nanaša točno na to, kar pravi Marija v sporočilu: *»da bodo pogani občutili, da ste moji, in se spreobrnili k mojemu brezmadežnem Srcu.«* Kako bodo našli Marijino brezmadežno Srce, če v nas ne bodo videli njene ljubezni?

Poudariti moram: **tokrat je prvič v 40 letih, da Marija v sporočilu govori o poganih.** Prej je govorila, da naj molimo za tiste, ki še niso spoznali Božje ljubezni. Kakšna je razlika med temi, ki še ne poznajo Božje ljubezni, in tistimi, ki jih sedaj imenuje pogani? Pogani so bili že v Jezusovih časih in za Jude so to bili tisti, ki so imeli druge bogove, npr. Rimljani ali Grki. Danes govorimo o **novem poganstvu**, o poganstvu ljudi, ki slavijo druge 'bogove': mater zemljo, vesolje, zvezde, satanisti pa satana. Vendar pozor: Marija ne izraža nobenega zaničevanja, ko reče 'pogani'. Preprosto se postavi pred dejstvo, da slavijo druge bogove. Ker ve, da je samo en Bog, ki lahko daje srečo, moli, **da bi plamen njenega Srca zajel vse ljudi.**

Da bi tudi pogani sprejeli živo vero v živega Boga, ki ne razočara, in da bi se spreobrnili k Marijinemu brezmadežnemu Srcu, moramo biti mi *darežljivi* in biti *ljubezen njene ljubezni*. Marija nas vabi, naj bomo *molitev za druge*. **Gospod Jezus**

nikoli ne zavrne Marijine prošnje. Postali bomo eno z Marijo, kot je nekoč rekla: *»Iščem vas, dragi otroci, iščem duše, ki bi postale eno z menoj«*, torej z njeno dušo.

Prepričana sem, da si vsi želite postati eno z Marijo, da bi bili prek nje eno z Jezusom in seveda z Očetom, kajti kdor vidi Jezusa, vidi Očeta. To je velik klic, v katerem čutimo Marijino trpljenje, ko vidi, da je veliko poganov, veliko egoizma, veliko oholosti in veliko pomanjkanje miru. In **ona računa na nas.** Živimo veselo in pričujmo z življenjem.

Hvala vam.

Prevod in priredba: Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=2TkMqVKv56s>

MqVKv56s

MARIJINI OBROKI V ZAMBIJI

Država Zambija leži na visoki planoti južne Afrike in nima izhoda na morje. Velika je približno za 27 Slovenij. Ima okoli 9,5 milijona prebivalcev, od teh je 49 % mlajšega od petnajst let, 86 % prebivalstva pa živi s približno 1,16 € na osebo na dan. Država trpi zaradi visoke stopnje podhranjenosti in revščine. Veliko otrok ne hodi v šolo. Od tistih otrok, ki lahko obiskujejo šolo, jih milijon hodi tja lačnih. Stroški uniform, učbenikov in različnih obveznih šolskih prispevkov so previsoki, da bi jih povprečna družina, ki ima osem do dvanajst otrok, zmogla. V šoli večinoma nimajo šolske malice.

Marijini obroki delujejo v mestu Chipata, ki je majhno, a živahno mesto na vzhodu Zambije, in sicer od leta 2014, danes pa prehranjujejo že 248.914 otrok. Njihovo osebje odgovorno vodi, izvaja in spremlja program hranjenja v šoli. Marijin obrok v Zambiji je sestavljen iz koruzne in sojine kaše, obogatene z bistvenimi vitamini in minerali.

Samson Miti je moral zaradi težkega življenja hitro odrasti in prevzeti odgovornosti, ki so za 16-letnika zelo težke. Tragično je izgubil starše in od takrat živi z babico v okrožju Katete.

Njegova babica ne zmore več vsega, kar je delala prej. Zato je Samson prevzel skrb za preživetje. Zaradi tega je opustil šolo.

Povedal je: »*Moja babica se stara in vsak dan je na žalost slabši od prejšnjega. Včasih smo imeli manjšo kmetijo, ki nam je dajala hrano. Potem pa je babica opešala in tako ne moreva več obdelati dovolj zemlje, da bi nas preživljala. Eden od razlogov, da sem opustil šolanje, je bila lakota. Pogosto smo hodili lačni spat, zato nisem mogel sedeti v razredu in se osredotočiti na pouk. Nisem mogel več hoditi v šolo tešč. Moral sem pomagati pri pridobivanju hrane za naju z babico. Babica je zame najpomembnejša.*«

Marijini obroki so Samsonu pomagali, da je spet šel v šolo. Želi postati učitelj, da bi pomagal otrokom, kot je on, in želi skrbeti za svojo babico.

Rekel je: »*Uvedba Marijinih obrokov v mojo šolo mi bo olajšala življenje. Kaša mi omogoča, da vsak dan hodim v šolo in mi pomaga, da se osredotočim na študij. Kljub izzivom sem edini v svoji družini, ki sem prišel v izobraževanju tako daleč. Izobraževanje zelo cenim in je v*

mojem življenju zelo pomembno. Marijini obroki bodo pomagali tudi drugim, meni podobnim otrokom, ki si pred odhodom v šolo ne morejo privoščiti zajtrka. Moja najljubša predmeta sta angleščina in naravoslovje. Ko bom končal šolo, želim postati učitelj, ker želim prekriti krog revščine v svoji družini in pomagati skrbeti za babico, nečakinje, nečake, brate in sestre.»

Dragi naši dobrotniki! Tudi vaši prispevki rešujejo življenja v najrevnejših predelih sveta. **Od 7. julija do 15. septembra** smo zbrali in nakazali **7.200 €**, kar pomeni, da bodo **Marijini obroki celo šolsko leto** lahko pomagali še **386 otrokom**.

Za en obrok dnevno za enega otroka v celotnem šolskem letu je potrebno 18.65 Eur. Skupno pomagamo dvema milijonoma otrok!

Naj vam Bog obilno povrne vašo dobroto.

Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:

DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift HDELSI22

IBAN SI56 6100 0002 0668 137

SKLIC: SI00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Zaradi covid-19 je za potovanje v Medžugorje potrebno imeti uradno dokazilo o izpolnjevanju enega od PCT pogojev (preboleli – cepljeni – testirani). Potrdilo o cepljenju imejte v papirni obliki v angleščini, izvid testiranja ne sme biti starejši od 48 ur. Priporočamo dosledno upoštevanje vseh navodil organizatorjev romanja.

Od 14. do 17. oktobra. Odhod ob 4.45 iz Begunj, nato do Kranja, mimo Ljubljane in Žužemberka ter čez mejni prehod Vinica po AC do Medžugorja. Možnost vstopa kjerkoli po predvideni poti. Duhovni vodja bo brat kapucin Marjan Potočnik. Informacije in prijave: Jurij 041/515-070 ali e-mail jurij.bam@gmail.com.

Od 15. do 17. oktobra. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 17. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 29. do 31. oktobra. Odhod v petek zgodaj zjutraj (ob 4.00) iz Medvod. Ustavimo še: Ljubljana-Šentvid (4.20), Ljubljana-Rudnik (4.35), Grosuplje (4.50), nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Povratek v nedeljo pozno zvečer. Z nami bo duhovnik jezuit p. Mio Kekić. Informacije in prijave: Tanja, na e-naslov romanje.medjugorje@gmail.com ali po 17. uri na telefon 041/487-210.

Od 30. decembra 2021 do 2. januarja 2022, za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, povratek 2. januarja zvečer. Informacije in prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** PARTNER GRAF d. o. o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2021

Za **naročanje ali odjavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

25. maja 1999: »Dragi otroci! Tudi danes vas kličem, da se spreobrnate in bolj verujete v Boga. Otročiči, iščete mir in molite na različne načine, a niste še dali svojega srca Bogu, da ga on napolni s svojo ljubeznijo. Glejte, zato sem z vami, da vas poučim in približam Božji ljubezni. Če Boga ljubite nad vse, vam bo lahko moliti in odpreti mu srce. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Dar za revijo: 2€